

Üks päev õpetajana

Õpetajate päev on alati olnud oodatud meie koolis. See on igal aastal olnud eriline, kõige erilisem aga just abiturientidele, kes saavad võimaluse olla ise õpetajad. Olles olnud õpetaja ainult ühe päeva, said paljud aru, et õpetaja olla pole üldse lihtne ning koolipäev nõuab palju energiat ja tahtmist. Ilma tahtmiseta õpetaja olla on võimatu. Ükskõik kui väsinud ollakse, peab kõik tööd ära parandama ja ka tunnitöö välja mõtlema. Seetõttu on arusaadav, miks õpetajaamet on ööpäevaringne ning miks mõned õpetajad nii vähe magavad, samas koolis nad näevad väga värsked ja aktiivsed peaaegu kogu aeg välja. Kuigi abiturientidele oli ülesandeks peamiselt ainult tunde anda, oli ka see neile raske. See peegeldub ka nende esimestest muljetest, mida nad oma tööpäeva lõpus kirjutasid. Mõtted on järgnevad.

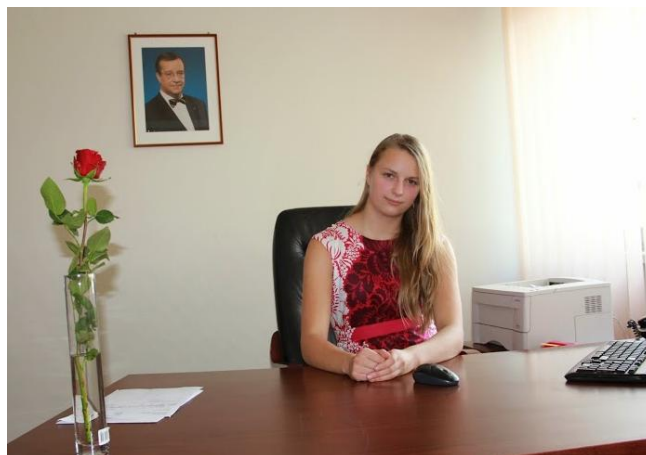

Foto: Liis Sarapuu

"Imestan, kuidas õpetajad väikestega vastu peavad terve nädala. Esimene päev mul ja juba jõuavad ära väsitada. Muidu on lapsed nii armsad ja toredad. Ja muidugi õpetajate toas on nii mõnus istuda. Endal võiks ka vahetundide ajal selline ruum olla."

"Ei oleks osanud oodata, et klassid on nii rahulikud. Tavaliselt on ikka tehtud lärmi ja käidud edasi-tagasi, kuid täna oli nii hea klass."

"Tööde kontrollimine oli raske, kui 5. klass pildus oma vihikuid ette. 5. klassi poiss oli jube. Väga ülbe. 6. klass on väga hea ja

Anne täitis ka direktori rolli. Foto: Liis Sarapuu

rahulik ja nendega on hea koostööd teha. Kui klass on hea, siis on õpetaja töö hea, aga kui halb, siis maailma närvesöövaim amet."

"Super lahedad klassid! Jutukad, lõbusad!"

"9. klass on läbikukkumine."

"Distipliin on jube! Mul on hää! Ära ja olen juba peale kolme tundi kurnatud! Ja ma ei saa aru, kuidas õpetajad suudavad vastata 10000000 küsimusele?"

"Distipliin põhikoolis täiesti puudub, ei osata viisakalt käituda. Õpetaja olla on hullem kui arvasin."

"Nüüd ma tean, mis tunne on olla õpetaja ja miks õpetajad nii kiiresti närvi lähevad. Teades seda, austan ma õpetajaid rohkem."

"Alguses oli veidike raske ja harjumatu. Aga pärast sain korra majja. Päris tore. Kuigi mõningad lapsed ei oska käituda."

"1. klass on mega lahe- tegid mulle kaarte ja kõik tahtsid minu käest kinni hoida."

"VÄSITAV."

"Õpetaja töö on tore kuid on vaja palju närve ja kannatust. Ise selles ametis olla ei sooviks. Austus õpetajatele!"

**Anne Merzin
12. klass**

Rebaste ristimine

Rebaste ristimine leidis aset 13.-16. oktoobril ning nagu traditsioon meie koolis seda ette näeb, siis ka sellel aastal ristas kümnendat klassi üheteistkümnes.

Kõik neli päeva olid täidetud lõbusate ning samas ka üsna lihtsate ülesannetega ning igal päeval oli erinev riieumisstiil. Esimesel päeval oranž värv, teisel päeval oli sukapüksipäev, kolmandal päeval pidid rebased kandma oma riideid pahupidi ning neljandal ja viimasel päeval oli stiiliks hoopiski sibula maffia ehk idanaabrite stiil. Iga päev kaunistasid rebaste nägusid vurrud põskedel ning R-täht otsaesel. Igal hommikul, esimese vahetunni ajal oli värsketel

Foto: Kaidi Kaupo

gümnasistidel hommikuvõimlemine ning esimesel päeval said nad sama vahetunni ajal rebaste vanded, mis tulid selgeks õppida viimaseks ristimise etapiks ning kaela said nad küüslaugukee, mis loodetavasti hoidis nii mõnelgi rebasel haigeksjäämise ära. Kolmanda vahetunni ajal olid rebastel erinevad tegevused, ühel päeval olid mängud sibulaga, teisel päeval aga hoopis sidruniga ja nii edasi. Teisel päeval said rebased ka endale koliseva saba, mis andis kõigile teada, et

rebased on ikka koolimaja peal liikvel. Tegevuste mitte täitmisel või ühel juhul ka mängu kaotamise puhul pidid rebased kandma karistust. Nii pidid nad näiteks sööma küüslauku ning kandma mähkmeid kirjaga „kannan karistust“.

Viimasel päeval oli rebastele peale tunde ristimise lõpetamiseks üritus, kus nad said endale 11. klassi poolt kujundatud särgid ja läbisid labürindi, kust nad pidid otsima väikest mängudinosaurust. Veel pidid rebased kirjutama ninaga oma nime, sööma „Püha leiba“, mis oli marmelaaditükike jahus, jooma rebasepiima (piim küüslaugu, kaneeli ja muu sellisega) ning viimaks lugema ette esimesel päeval kätte antud vande. Sellel hetkel tuli välja kümnenda klassi õpilast tõeline loovuseoskus. Iga rebasepaari suust võis kuulda erinevat, kuid tõeliselt andekat vannet ning eriti jäi kõrvu kumisema järgmine vanne: „Üheteistkümnendikud on jumalad, kümnendikud on rumalad. Aamen.“

Nii said rebastest täieõiguslikud gümnaasiumiõpilased ning nad võisid lõpuks südamerahu ning suure tuhinaga õppima hakata. Tegelikult oli üritus kõigi jaoks tore ning koolielu veidikene rõõmsamaks muutev. Üheteistkümnenda klassi õpilased hiljem küll veel mõtlesid, et ehk oleks võinud veidi varem ürituse korraldamisega alustada, kuid tegelikult saadi väga tublisti hakkama. Ning ka kümnes klass oli igati rahul ja oli ka õpilasi, kes soovisid hiljem veel üheteistkümnendat klassi torelda nädala eest tänada.

Kaidi Kaupo
11. klass

Tervislik toitumine

Koolis toimunud tervisliku toitumise nädal ajendas mind tegema inervjuud Vastseliina Gümnaasiumi direktriksi Kristi Pettaiga, et kuulda, mida direktriks sellest toredast ja õpetlikust nädalast arvas. Seejuures sain veel teada, missugune arvamus on Kristil tervisliku toitumise kohta.

Mida tähendab Teie jaoks tervislik toit ning tervislikult toitumine?

Eelkõige tähendab isevalmistatud toitu, ilusasti serveerimist ja rahulikku söömist.

Foto: Annika Laanpere

Mis on seoses tervisliku toitumisega Teie elus muutunud?

Ma nüüd küll ei afišeeri (ei sea tähelepanu alla), et ma toitun tervislikult. Leian, et see, mida ning millest valmistan, meeldib mulle ja pakub toiduelamust.

Koolis keskenduti terve nädal tervislikule toitumisele ning õpilased tegid sellega seoses palju plakateid. Kuidas Teile selline nädal meeldis? Miks?

Idee autoriks oli õpetaja Annela Tohy, kes pakkus välja, et õpilased võiksid ise salateid teha ehk seeläbi õpitakse salatit sööma ning hindama ja nii tekkiski mõtte, mis leidis koolis laialdast käsitlust. Mulle meeldis väga tervisliku toitumise nädal, kusjuures koolis väärtustakse igapäevaselt läbi kõikide ainete tervislikke eluviise. Tore oli, et noored said praktilise kogemuse, kuidas salatit teha. Pärast isevalmistatud salatite presentatsiooni kuulsin, kui poisid ütlesid, et tänasest söön ma alati koolis salatit. See ju oligi meie suurim

soov. Head meelt tegi see, et erinevate ainete õpetajad panid pead kokku ja mõtlesid välja, kuidas seda teha koostöös ja huvitavamalt, et õpilastel kasvaks teadlikkus tervislikust toitumisest.

Kui teadlikud on Teie arvates tervislikust toitumisest Vastseliina Gümnaasiumi õpilased?

Ma arvan, et nad on teadlikud tervislikust toitumisest, aga teine asi on see, kui palju nad seda arvestavad ja järgivad. Kindlasti on siinkohal kodudel suur tähtsus, sest kodudes valmistavad ikka toidu vanemad.

Rääkides õpilaste teadvustamisest tervisliku toitumise kohta, siis missuguseid muudatusi olete ise koolis läbi viinud või mis on kavas läbi viia?

Palju oleme koolis tähelepanu pööranud, et toit oleks tervislik, isuäratav ja selline, mida sööks silmadega. Oluliseks pean eelkõige koostööd meie kooli kokkadega: nende head tahet ja huvi katsetada, mille tulemuseks ongi koolitoidu suurepärase kvaliteet. Meie koolis valmistatakse kogu toit kohapeal, mingeid poolvalmis "plastikkotlette" sisse ei osteta. Oleme püüdnud pakkuda õpilastele kahte salativalikut. Ikka selle eesmärgiga, et kui üks niipalju ei maitse ehk siis teine. Aga kurvaks teeb siiski see, et õpilased ei püüagi maitsta, vaid on kujunenud arusaam, et seda ma lihtsalt ei söö.

Millest algab üldse pihta tervislik toitumine Teie arvate?

Minu arvates saab kõik alguse mõtteviisisist ning sellest, mida inimene ise soovib.

Olen kuulnud, et tervislik toitumine on kallis lõbu? Mida Teie sellest arvate?

Oluline on see, kes mida hindab ja väärtustab. See on ka valikute küsimus, näiteks mõni peab lugu spordist ja kulutab enam raha sellele, teine näiteks hoopiski firmariietele.

Missuguste toitumisharjumustega noor olite ise kooli ajal?

Meie peres tehti väga palju kodus ise süüa,

eriti superkokk oli minu isa ja lapsigi kaasati õige varakult toiduvalmistamise protsessi. Ma ei mäleta, et oleks tekkinud üldse vaidlusi, et seda ja toda ei söö. Kindlasti olid toidud, mis maitseid rohkem, aga sellist virisemist nagu täna kohtan, seda ei olnud, siis jäid lihtsalt söömata.

Foto: Annika Laanpere

Mis toidud Teile kõige rohkem meeldisid ja mis mitte? Miks?

Erilisi lemmiktoite ei olnud, aga piima ma ei

ole joonud juba alates 3. klassist.

Tänapäeval leiab iga noor erinevaid näpunäiteid, kuidas hakata tervislikult toituma. Mis oleks Teie kolm näpunäidet noorele, kes ühel päeval otsustab, et kõik, ei söö enam burgereid, vaid hakkab tervislikult toituma?

Ka burgereid tuleb süüa – kõike mõõdukalt. Mina ei ole kunagi olnud seda meelt, et ühte või teist toiduainet süüa ei tohi, aga oluliseks tuleb pidada ka kehalist liikumist ja loomulikult mõttetööd – kui seda kõike on parajas koguses, siis see tagabki hea enesetunde, rõõmsa meele ja enesega rahulolu.

Lõpetuseks, mida tähendab Teie jaoks lause: “Sa oled see, mida sa sööd.”?

Toiduvalmistamine ja isegi söömine on kunst, mis haara meie kõiki meeli ja kus peab valitsema eelkõige tasakaal.

Liisi Saare

11. klass

Lindora laada tähtsus

Lindora laadale, mis juba teist aastat pakub meie kooli õpilastele õuesõppepäeva, on 1920. aastatest alates ajaloolisele laadakohtale kaupleva tulnud simunapäeval, 28. oktoobril. Laadaplats on Võrumaa ja Setomaa piiril, kohalike tähtsamate teede ristil.

Tihti tekib kooliõpilastel küsimus, milleks üldse korraldada õuesõppepäeva laadal ja milleks üldse sinna laadale minna? Minu arvates on laadal osalemine vajalik kodukohakultuuri väärtustamiseks ja esimeste müügiälaste kogemuste hankimiseks.

Lindora laadale tullakse üle Eesti erinevatest paikadest ning kohale tulevad ka paljud külastajad ja müüjad välismaalt, näiteks Lätist ja Leedust. Laadal käies hoiame elus sajandivanust traditsiooni, viime edasi kultuuripärandit ning laat pakub aega ja kohta, kus sõprade-tuttavatega kokku saada ja

rõõmsalt aega veeta, käies samal ajal kaupleja juurest kaupleja juurde ning soetades endale üht-teist meeldivat.

Laat on ideaalne paik taskuraha teenimiseks ja esmakordselt proovimaks, kuidas on olla müüja. Lindora laat on hea võimalus enda tehtud esemete müümiseks või lihtsalt üleliigsetest ja mittevajalikest asjadest lahtisaamiseks. Iial ei või teada, ehk hakkab oma käsitöö müümine meeldima ning tekib huvi ka tulevikus ärandusega tegelemise vastu.

Laat on esmajoonel oluline sündmus külaelanike jaoks ja läbi vaba päeva oskavad õpilased paremini laata kui kultuuripärandit väärtustada.

Kaidi Kaupo

11.klass

Noor fotograafiahuviline avas näituse

Fotograafiahuviline Kaidi Kaupo avas hiljuti Vastseliina Rahvamajas oma fotonäituse, mida saab külastada veebruarikuuni. Kaidi nõustus lahkelt minu küsimustele vastama.

Foto: Annika Tiigi

1. Millal ja kuidas sa fotograafia enda jaoks avastasid?

Seebikarbiga olen ma klõpsinud juba nii kaua kui mäletan, aga tõsisemalt hakkasin pildistama 2011. aastal. Fotograafia avastasin lihtsalt fotokaga klõpsides, erilist lugu seal taga polegi.

2. Meenuta ühte meeldejäädavat fotosessiooni.

Iga fotosessioon on omamoodi eriline. Kuid viimane eredam hetk on novembri algusest, kui käisin jões loodusfotosid tegemas ja seistes kummikutega külmas vees, veepiir millimeetri võrra kummikust madalamal, märkasin ühel hetkel, et jalad on läbi imbnud veest, kuid ma ei suutnud imeilusale vaatepildile vastu panna. Niisiis tegin täiesti külmunult oma fotod ära ning siis kiirustasin koju sooja. Tegelikult läks see külmetamine asjaette, sest pildid tulid toredad!

3. Kuidas sa selles valdkonnas teadmisi oled omandanud?

Olen läbinud ühe kursuse, kus mul oli ülitore juhendaja ning lisaks sellele olen internetist lugenud erinevaid artikleid, sirvinud fotoajakirju, uurinud raamatuid ning vaadanud ka videosid. Kuid kõige tähtsam on see, et olen ise erinevaid asju katsetanud.

4. Kes sind sellel teel suunanud ja toetanud on?

Kõik mu lähedased on mulle toeks olnud. Eriti kindlasti mu vanemad, kes on iga ettevõtmise juures mind aidanud ning kellega olen koos probleemidele lahendusi leidnud. Siinkohal soovin kindlasti tänada ka kõiki oma imelisi modelle, kes on olnud nõus fotodel poseerima ja kõigi nendega on iga fotosessioon möödunud väga toredalt!

5. Kas sa näed ennast tulevikus fotograafina, kas sa tahad seda õppima minna?

Raske on selle küsimuse esimesele poolele vastata. Mingil määral kindlasti näen end fotograafina, vähemalt tahan ma sellega huvikorras jätkata ja pigem tüürivad ideed ja unelmad siiski selle poole, et ka tulevikus oleksin fotograaf ja siis juba professionaalne. Kuid kindel ei ole ma milleski. Õppima sooviksin kindlasti seda eriala minna.

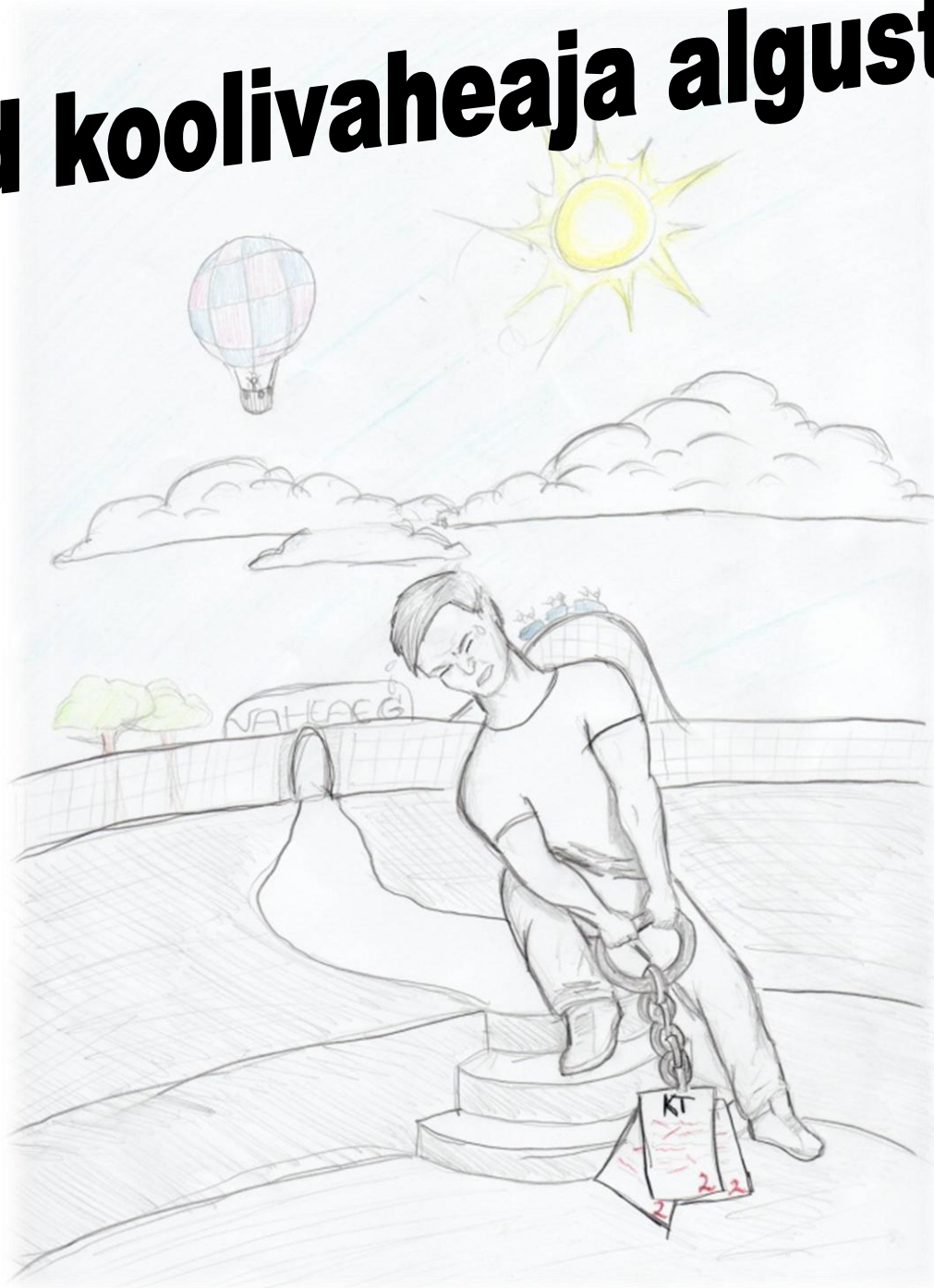
6. Milline on kõige tähenduslikum foto sinu jaoks?

Üsna keeruline on valida välja seda kõige tähenduslikumat pilti, kuid ma arvan, et selleks võiks olla üks esimestest piltidest, millega mu fotograafiahuvi üldse süvenes. See on üks lihtne pilt sinisest putukast, kuid selles on midagi erilist, mis motiveerib mind alati aina enam fotondusega tegelema.

Annika Tiigi

11. klass

Head koolivaheaja algust!

Autor: Joosep Ivask

Kellel on huvi ajalehe tegemise vastu,
andke märku
Liisi Saarele või Liis Sarapuule.
Uuel aastal uue hooga!